

JeGoZa

Rīgas Zolitūdes ģimnāzija

Nr. 8/2026. maijs

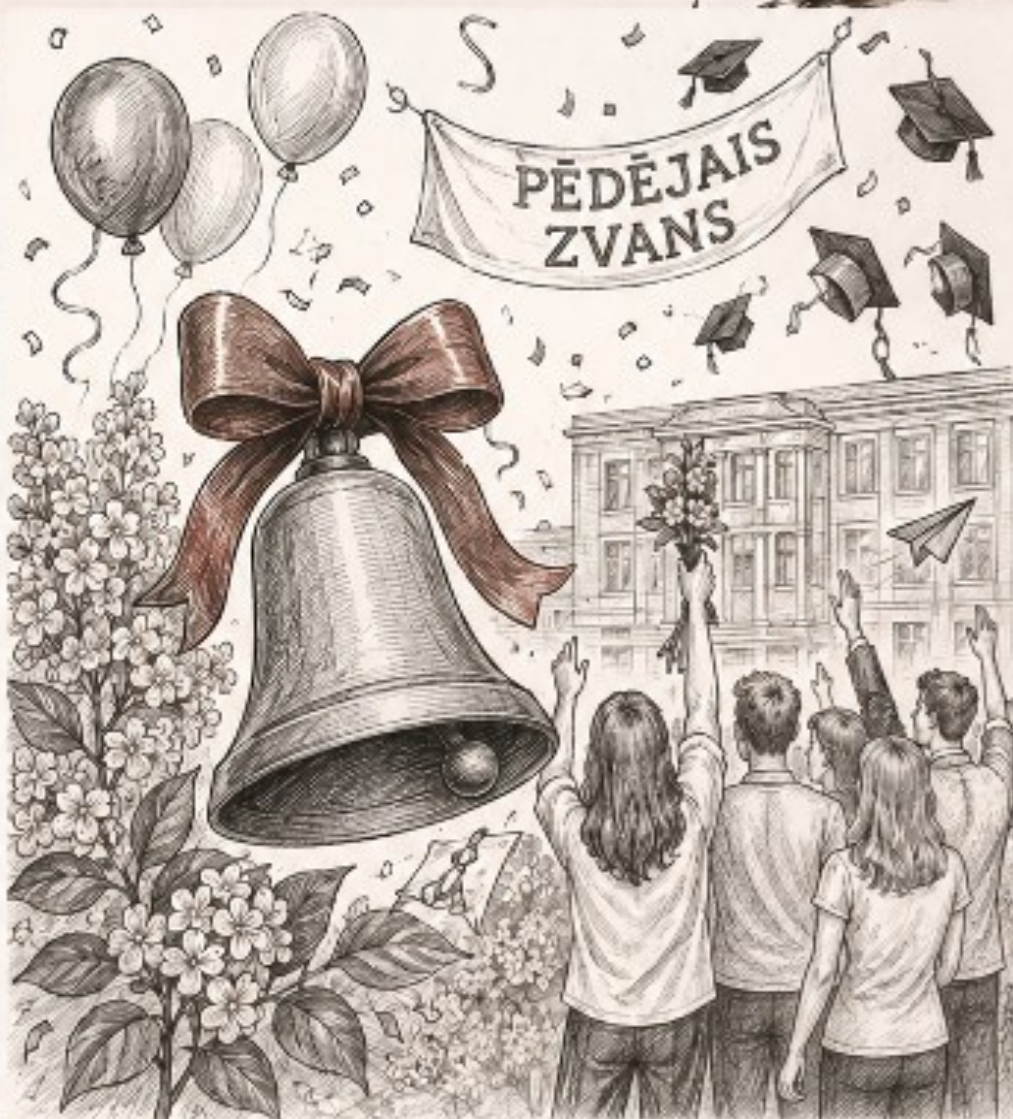
Jauniešu
Saeima

Olimpiāžu
godināšanas līnija

Pēdējais
zvans

Redaktores sleja

Ir mēneši, kuri skolā paskrien nemanāmi. Un ir tādi, kuri paliek atmiņā vēl ilgi pēc pēdējā zvana. Šis bija tieši tāds mēnesis.

Mūsu ģimnāzijā tas bija laiks, kad vienā brīdī blakus satikās gandrīz viss - olimpiešu uzvaras, pēdējā zvana satraukums, koncertu gaismas, debates, smieklī gaitenēs un ļoti daudz pateicības vārdu. Šajā mēnesī mēs vēlreiz ieraudzījām, cik dažādi ir mūsu skolēni. Kāds pārliecinoši uzstājas debatēs. Kāds iegūst diplomus olimpiādēs. Kāds organizē pasākumus, stāv uz skatuves vai palīdz citiem aizkulisēs. Un tieši tas laikam arī ir pats skaistākais skolā - katrs var atrast savu vietu.

Īpaši emocionāls bija pēdējais zvans. Jo tajā brīdī pēkšņi kļuva redzams, cik ātri paiet skolas gadi. Vēl neseni šie cilvēki sēdēja klasēs ar milzīgām mugursomām un baidījās apmaldīties koridoros. Bet tagad viņi jau stāv uz skatuves un gatavojas doties tālāk. Un laikam tieši tāpēc šis izdevums ir tik īpašs. Tas nav tikai par notikumiem. Tas ir par cilvēkiem, kuri veido mūsu ģimnāzijas sajūtu katru dienu. Mīlie absolventi, novēlu jums nezaudēt drosmi izmēģināt kaut ko jaunu, nebaidīties kļūdīties un vienmēr saglabāt sevī daļu no tās enerģijas, ko devusi skola. Lai kur jūs nonāktu, atcerieties — dažas durvis aizveras tikai tāpēc, lai atvērtos daudz lielākas.

No skolas sola — Saeimas zālē

**Mūsu skolas skolēns
Klimentijs Maikovs
-Jauniešu Saeimas
dalībnieks!**

«Visgrūtākais bija nevis uzstāties, bet paspēt domāt»

Ja godīgi, agrāk man šķita, ka Saeimas darbs ir kaut kas ļoti tāls no skolēnu dzīves. Cilvēki uzvalkos, sarežģīti vārdi, bezgalīgas sēdes un garas diskusijas. Taču pēc dalības Jauniešu Saeimā sapratu — viss izskatās pavisam citādi, kad pats nonāc šī procesa vidū.

Gatavošanās sākās ilgi pirms paša pasākuma. Vajadzēja izvirzīt ideju, iegūt atbalstu un iziet īstu balsošanu. Kādā brīdī es nepārtraukti atjaunoju rezultātu lapu un nevarēju noticēt, ka par mani nobalsojis 121 cilvēks. Tieši tad pirmo reizi radās sajūta, ka tagad tas viss ir pa īstam.

Kad iegājām Saeimas ēkā, atmosfēra uzreiz kļuva citāda. Tu saproti, ka atrodies vietā, kur tiek pieņemti reāli lēmumi. Un tas vienlaikus ir gan ļoti interesanti, gan mazliet satraucoši.

Pirmā diena bija ļoti piesātināta. Mums stāstīja par parlamenta vēsturi, demokrātijas principiem un skaidroja, kā notiek deputātu darbs. Taču visnegaidītākais bija kaut kas cits — cik daudz tur nozīmē prasme klausīties un ātri reaģēt. Īpaši balsojumu laikā. Dažreiz lēmumi bija jāpieņem dažu sekunžu laikā.

Man šķiet, no malas debates vienmēr izskatās vieglākas, nekā tās ir patiesībā. Kamēr pats to nepamēģini, nesaproti, cik grūti ir vienlaikus klausīties citos, formulēt savu viedokli un nepazust milzīgajā argumentu daudzumā.

Otrajā dienā sākās komisiju darbs. Tieši tad radās īstā sajūta, ka tu neesi tikai “pasākuma dalībnieks”, bet cilvēks, no kura arī kaut kas ir atkarīgs. Mēs diskutējām, apspriedām idejas, uzdevām jautājumus un mēģinājām vienoties. Dažreiz viedokļi pilnībā atšķīrās, bet tieši tas padarīja sarunas interesantas.

Laikam visvairāk man palika atmiņā tas, cik dažādi bija dalībnieki. Cilvēki no dažādām pilsētām, ar atšķirīgiem uzskatiem un interesēm. Taču visus vienoja viens — vēlme piedalīties valsts dzīvē, nevis vienkārši vērot no malas.

Pēc Jauniešu Saeimas man palika ļoti savāda sajūta. No vienas puses — nogurums pēc divām ļoti intensīvām dienām. No otras — sapratne, ka politika un pilsoniskā līdzdalība patiesībā sākas nevis kaut kur “tur”, bet ar pavisam vienkāršu prasmi izteikt savu viedokli, uzņemties atbildību un nebaidīties iesaistīties. Un, iespējams, tieši tas bija pats vērtīgākais šajā pieredzē.

Klimentijs Maikovs

Nebaidīties no sarežģītiem uzdevumiem

Mūsu ģimnāzijā atkal notika olimpiāžu līnija - diena, kad no skatuves izskanēja desmitiem uzvārdu, bet zāle aplaudēja tiem, kuri šajā gadā uzdrošinājās iziet mazliet tālāk par skolas programmu.

Šis mācību gads olimpiāžu dalībniekiem izrādījās īpaši spēcīgs. Ģimnāzijas skolēni piedalījās pilsētas un valsts olimpiādēs, zinātniski pētnieciskajās konferencēs, konkursos un debatēs. Aiz katra diploma slēpās ne tikai zināšanas, bet arī vakari, kas pavadīti gatavojoties, sarežģīti uzdevumi, satraukums un milzīgs skolotāju darbs.

Īpaši gribas izcelt 10.a klases skolēnu Klimentiju Maikovu, tieši viņš kļuva par rezultatīvāko olimpiāžu dalībnieku šajā mācību gadā. Vēsture, ģeogrāfija, politika un tiesības, angļu valoda - viņa sasniegumu saraksts patiešām iespaido.

Taču, iespējams, viens no interesantākajiem notikumiem šajā gadā bija kas cits. Pirmo reizi mūsu ģimnāzija piedalījās atklātajā astronomijas olimpiādē. Un šis virziens skolā parādījās nevis "pēc plāna", bet pateicoties viena skolēna patiesai aizrautībai. Emīla Ločmeļa-Luņova interese par astronomiju iedvesmoja skolu izmēģināt spēkus pilnīgi jaunā jomā. Un rezultāts jau pirmajā reizē izrādījās veiksmīgs.

Īpašs ģimnāzijas lepnums ir debates.

Ar katru gadu arvien vairāk skolēnu izvēlas ne tikai olimpiādes, bet arī argumentācijas mākslu. Ģimnāzijas komandas veiksmīgi piedalījās starpreģionālajos un pilsētas turnīros, ieguva godalgotas vietas, bet mūsu skolēni saņēma nominācijas "Labākais runātājs" un "Labākais tiesnesis". Un tas ir īpaši vērtīgi. Jo mūsdienu debates nav tikai prasme skaisti runāt. Tā ir spēja domāt, klausīties, ātri reaģēt un cienīt cita viedokli.

Šajā dienā no skatuves izskanēja ļoti daudz vārdu. Bioloģija, fizika, ķīmija, valodas, ekonomika, pētniecība, matemātika, dizains, zinātniskie darbi. Kāds saņēma savu pirmo diplomu. Kāds jau pārliecinoši pārstāv ģimnāziju valsts līmenī.

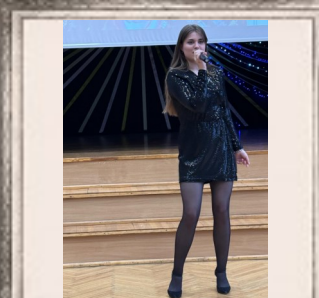
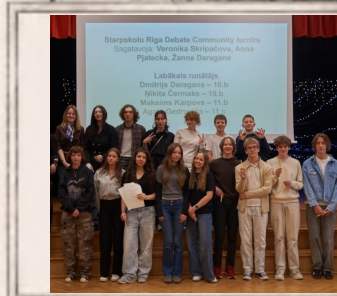
Taču pats svarīgākais nebija pat balvu skaits.

Bija redzams, ka skolā patiešām pastāv vide, kurā gudri mācīties ir normāli. Interesēties par zinātni — normāli. Strīdēties, meklēt atbildes un uzdot sarežģītus jautājumus — arī normāli.

Un, protams, aiz visiem šiem rezultātiem stāv skolotāji. Cilvēki, kuri prot laikus pamanīt talantu, atbalstīt, likt noticēt sev un iziet šo ceļu kopā ar skolēniem.

Tieši tāpēc šī līnija nebija tikai apbalvošana.

Aleksejs Makedons

Simtgades stipendija - vairāk nekā tikai atzīmes

Šogad mūsu ģimnāzija īpaši lepojas ar skolēniem, kuri saņēmuši Rīgas pašvaldības atbalvojumu Simtgades stipendija. Tā tiek piešķirta ne tikai par izcilām sekmēm, bet arī par aktīvu pilsonisko līdzdalību, sasniegumiem ārpusstundu darbā, kultūrā, sportā, radošajā darbībā un ieguldījumu skolas attīstībā.

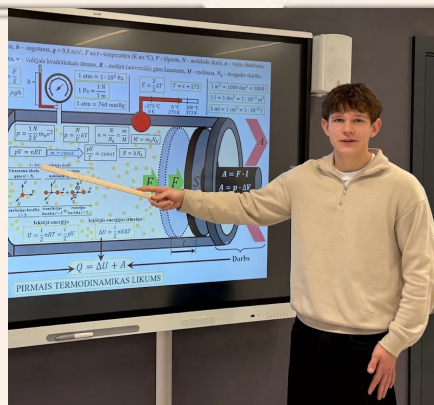
Stipendijas saņēmēji ir Anna Buivide un Mihails Demidenoks — jaunieši, kuri spilgti apliecina, ka mūsdienu skolēns var būt ne tikai izcils mācībās, bet arī aktīvs, radošs un iedvesmojošs.

Anna Buivide ir viena no tām personībām, bez kuras grūti iedomāties ģimnāzijas dzīvi. Viņa ir debatētāja, dzejas autore, skolas muzeja aktīviste, pasākumu vadītāja un Skolēnu pašpārvaldes dalībniece. Anna organizēja ekskursijas, meistarklases, veidoja videoklipus un standus, vadīja skolas pasākumus un Erasmus+ aktivitātes. Īpaši nozīmīgs ir viņas ieguldījums skolas muzeja attīstībā un kultūrvēsturiskā mantojuma popularizēšanā.

Savukārt Mihails Demidenoks ir skolēns, kurš veiksmīgi apvieno augstus akadēmiskos sasniegumus ar aktīvu līdzdalību skolas dzīvē. Viņš ir izcils matemātikas, fizikas un ģeogrāfijas olimpiādēs, piedalījies informātikas un matemātikas komandu sacensībās, Erasmus+ projektos un Skolēnu pašpārvaldē. Mihails ir arī viens no tiem jauniešiem, kuri ar savu attieksmi un mērķtiecību iedvesmo citus.

Šie jaunieši pierāda, ka panākumi sākas tur, kur ir interese, drosme mēģināt un vēlme darīt vairāk, nekā no tevis sagaida.

Mēs lepojamies ar mūsu Simtgades stipendijas saņēmējiem un sakām paldies pedagogiem, kuri palīdz skolēniem uzkrāt ne tikai zināšanas, bet arī veido personību, attīsta līdera prasmes un spēj iedvesmot citus.

Kad skolas muzejs vakarā atdzīvojas

Parasti pēc stundām skola nemaz nekļūst klusa. Gaitenēs joprojām steidzas skolēni, notiek pulciņi, mēģinājumi, sporta treniņi un gatavošanās pasākumiem. Taču Muzeju nakts vakarā skolas sajūta kļuva pavisam citāda.

Jau otro gadu Rīgas Zolitūdes ģimnāzijas muzejs piedalījās Muzeju naktī, un 22. maijā mūsu skola atkal kļuva par vietu, kur satikās dažādas paaudzes, atmiņas un stāsti.

Šis vakars notika muzeja vadītājas, skolotājas entuziastes Jeļenas Ofmanes vadībā, kura jau daudzus gadus ne tikai rūpējas par muzeja darbu, bet arī iedvesmo skolēnus pētīt skolas vēsturi, meklēt stāstus un saglabāt atmiņas nākamajām paaudzēm.

Godīgi sakot, man vienmēr šķitis, ka muzejs īpaši atdzīvojas tieši tad, kad tajā ienāk cilvēki. Un šajā vakarā tas bija jūtams īpaši spēcīgi. Muzeju apmeklēja vairāk nekā 40 cilvēku — absolventi, topošie pirmklasnieki kopā ar vecākiem, kā arī Zolitūdes un Īmantas iedzīvotāji. Daži ienāca pirmo reizi. Citi jau meklēja sevi vecajās fotogrāfijās.

Un tieši arhīva fotogrāfijas izraisīja visvairāk emociju.

Pie stendiem bieži varēja dzirdēt: “Paskaties, tā taču ir mūsu klase!” vai “Es atceros šo pasākumu!” Dažreiz cilvēki pie vienas fotogrāfijas apstājās uz vairākām minūtēm. Mazākie viesi tikmēr ar lielu interesi pētīja eksponātus un uzdeva ļoti nopietnus jautājumus par skolas dzīvi agrāk.

Plkst. 19.00 sākās ekskursija pa muzeju. Mēs stāstījām ne tikai par muzeja vēsturi, bet arī par to, kā top pētnieciskie darbi un cik daudz interesantu stāstu patiesībā slēpjas šķietami parastās lietās.

Pagājušajā gadā muzeja pētījuma tēma bija

“Kalnciema kvartāls no tapšanas līdz mūsdienām”, bet šogad pētnieciskais darbs ir veltīts grāmatai. Un, gatavojot šo tēmu, mēs arvien vairāk saprotam — vēsture nav tikai seni datumi. Tā ir cilvēku atmiņa, viņu ikdiena, sajūtas un stāsti.

Man šķiet, Muzeju nakts ir īpaša tieši tāpēc, ka tajā muzejs vairs nav tikai telpa ar eksponātiem. Tas kļūst par vietu, kur cilvēki runā, atceras, smejas un pēkšņi sajūt saikni ar skolu daudz spēcīgāk nekā ikdienā.

Un tajā vakarā tiešām bija sajūta, ka skolas vēsture turpina dzīvot. Ne tikai fotogrāfijās vai vitrīnās. Bet cilvēkos, kuri atgriežas, atceras un vēlas šo stāstu nodot tālāk.

Polina Ivanova

Čemodāns, kuru nevar aizvērt

Pēdējais zvans izrādījās pavisam citāds, nekā biju iedomājusies. Kādreiz šķita, ka tā būs diena ar fotogrāfijām, baloniem un bezgalīgiem “veiksmi pieaugušo dzīvē”. Taču sajūta bija pavisam cita - it kā laiks pēkšņi būtu izlēmis pātrināties un viena vakara laikā parādīt mums visu skolas dzīvi.

Es stāvēju uz skatuves, skatījos zālē un pēkšņi sapratu, cik savāda lieta ir skola. Kamēr tu šeit mācies, visu laiku gribas ātrāk izaugt. Gaidi brīvlaikus. Gaidi izlaidumu. Gaidi brīdi, kad varēsi pateikt: “Nu viss.” Bet tad šis brīdis pienāk, un tu pēkšņi nemaz neesi pārlicināts, ka esi gatavs.

Skatuves vidū stāvēja čemodāns. Un kādā brīdī tas sāka šķīst gandrīz dzīvs. It kā tajā patiešām būtu salikti visi divpadsmit gadi. Pat ne atzīmes. Ne mācību grāmatas. Balsis. Smieklī gaitenšos. Kāda “iedod norakstīt”. Panika pirms pārbaudes darba.

Mēģinājumi, kuros sākumā visi jokojās, bet pēc tam pēkšņi radīja kaut ko patiešām skaistu un īstu. Un pats dīvainākais - tu saproti, ka tieši tas arī paliks atmiņā.

Ļoti dzīvs bija brīdis ar pirmklasniekiem. Viņi izskrēja uz skatuves ar tādu nopietnību, it kā tas nebūtu mūsu izlaidums, bet vismaz “Oskara” balvas pasniegšana. Un zāle uzreiz kļuva citāda. Siltāka. Īstāka.

Kādā brīdī pieķēru sevi pie domas: laikam jau skola turas tieši uz šīs enerģijas - kad mazie skatās uz vecākajiem tā, it kā viņu priekšā būtu cilvēki, kuri dzīvē jau visu sapratuši. Lai gan mēs paši, godīgi sakot, vēl neko līdz galam neesam sapratuši. Un arī tas ir normāli. Pēc mazajiem uzstājās sākumskolas skolotāja Kristīne Dombrovska. Bez gariem tekstiem, ļoti uztraucoties. Taču tieši viņas vārdi pēkšņi ļāva ieraudzīt sevi mazu. Ar milzīgu mugursomu. Ar burtnīcām, kurās burti vēl šķībi. Un kļuva gandrīz neiespējami noticēt, ka starp to mazo bērnu un tevi šodien - ir viena dzīve.

Man vispār šķiet, ka tajā dienā laiks tika izjūsts kaut kā citādi. Īpaši tad, kad uz skatuves sāka runāt par draudzību. Par skolas haosu. Par cilvēkiem, ar kuriem sākumā vienkārši sēdi vienā solā, bet vēlāk vairs nespēj iedomāties bez viņiem savu dzīvi. Un tas patiešām ir savādi: daudzas atmiņas izdzēšas, bet kaut kādas pilnīgi nejaušas lietas paliek uz visiem laikiem. Kurš kur sēdēja. Kurš smējās visskaļāk. Kurš vienmēr kavēja. Kurš glāba pirms stundām.

Tajā dienā nebija sajūtas, ka tas ir “oficiāls pasākums”. Drīzāk bija sajūta par lielu sarunu. Godīgu. Kad sveica skolotājus, es pēkšņi sapratu, ka skola jau nemaz nav par kabinetiem un stundu sarakstiem. Tā ir par pieaugušajiem cilvēkiem, kuri gadiem ilgi ir blakus pusaudžiem laikā, kad viņiem pašiem iekšā valda pilnīgs haoss. Un kaut kādā veidā viņi to iztur.

Īpaši atmiņā palika brīdis, kad skatuve it kā sadalījās divās pasaulēs. Formulu, likumu un precizitātes pasaulē. Un grāmatu, sarunu un emociju pasaulē. Un tas ļoti atgādināja pašu skolas dzīvi. Jo šajos gados mūs mācīja ne tikai risināt uzdevumus, bet arī saprast cilvēkus.

Laikam jau tieši tas ir vissvarīgākais. Un tad atskanēja pēdējais zvans. Un tajā brīdī laiks uz mirkli tiešām apstājās. Kāds filmēja video. Kāds smaidīja. Kāds jau raudāja. Bet es skatījos zālē un domāju tikai par vienu: cik ātri cilvēks pierod pie lietām, kuras kādreiz kļūs par atmiņām.

Pēdējais zvans jau bija apklusis. Bet sajūta, ka viena dzīves nodaļa tikko aizvērusies, vēl joprojām palika kaut kur dziļi iekšā. Un negribējās šo sajūtu palaist vaļā.

M.Tvoronoviča

Mazo draugu novēlējumi absolventiem

Pirms doties lielajā dzīvē, mūsu absolventi saņēma pašus sirsnīgākos un patiesākos vēlījumus no tiem, kuri vēl tikai sāk savu skolas ceļu — pirmklasniekiem.

Novēlu Tev būt gudram kā pūcei, ātram kā gepardam un jautram kā pērtiķim! Artjoms

Lai Tev dzīvē viss izdodas tik labi, ka pat kalkulators brīnās!
Jana

Novēlu Tev atrast labu darbu un nopelnīt daudz naudas!
Sergejs

Novēlu sportot un dejot!
Eva

Lai Tev viss būtu labi un būtu daudz draugu!
Alla

Lai Tev darbā nav tik daudz kontroldarbu kā skolā!
Varvara

Novēlu dzīvot draudzīgi!
Saša

Novēlu labi mācīties!
Georgs

Sirsnīgos vēlījumus palīdzēja sagatavot skolotāja Jeļena Martjanova.

